

Пиша ти писмо будителю,

Започвам писмото си с откъс от стихотворение:

„Когато сред хората спящи будувам ...

тогава живея със светлата мисъл,

че моят живот е изпълнен със смисъл!“, защото те имам.

Това е откъс от едно прекрасно българско стихотворение, което наскоро прочетох, докато разглеждах социалните си мрежи. Тези няколко реда изплуват в съзнанието ми и сега, когато трябва да се обърна към теб и на белия лист хартия да изкажа всичко онова, което мисля и ме вълнува за теб и твоя празник – 1-ви ноември! Един от безспорно най-българските празници, редом с 3-ти март и 24-ти май. Празник на просвещението и просветителите! Твоят празник, будителю!

Ти носиш искрица от духа на предците, разпалваш я и я даряваш на света! Ти всеки ден се бориш за запазване и обогатяване на духовната култура и ценностите на народа ни! Ти – днешния учител, който смело наричам будител, си човек с достойнство и отговорност отдаден на професията си, даващ на обществото ни тласък да върви напред.

За мен, Ти „създаваш човеци“! Ти всекидневно, всеотдайно и неуморно изграждаш духовната крепост на знанието. Ти се бориш с кризата, но не материалната, а духовната! Ти си този, който ми помагаш да вървя по пътя, по който съм поела, за да мога да се изградя като истинска пълноценна личност. Ти си принуден да преподаваш, отдавайки цялата си енергия, но все оставаш недооценен, и въпреки всичко, го правиш с жар и всеотдайност. Защото – какво значение има за теб че косите ти са побелели, като знаеш, че това допринася да чертая пътя на мечтите си! Какво значение има в какъв цвят е боядисана класната стая, след като Ти умееш да я изпълниш с присъствието си, да ме пренесеш в необятният свят на литературата – свят извън тази стая. Учителю, ти разкриваш пред очите ми нови хоризонти! Ти даряваш светлина, посока и цел! Ти ме насърчаваш, подкрепяш и окуражаваш! Правиш много повече отколкото се очаква от теб – защото да бъдеш учител, е призвание! Знам, че твоята награда са думите на благодарност и грейналите искрици в очите ми! В живота ми оставяш ярка следа, дала много повече от поредната оценка за срока. Ти си този, който никога няма да забравя и на когото дължа много! Ти, учителю, запали искрата!

Това си ти за мен – герой на съвременна България! Вчерашният, днешният и утрешният будител! Теб те разпознават лесно – по погледа и по чистата българска реч, по милеенето за родното. Ти не смяташ за подвиг всичко онова, което правиш, не привличаш вниманието на медиите, ала името ти е изписано със златни букви в сърцето ми, защото ти си Човек, водещ бъдещето за ръка – ПРОСВЕТИТЕЛ, последната искрица съхраняваща историята и градяща бъдеще!

Първи ноември! Свеждам глава пред свящото ти дело учителю, допринесло за съхраняването и развитието на българския език, култура и традиции! Заставам пред теб с благодарни очи! Ти заслужаваш моята признателност и благодарност, защото без теб светът наистина няма да бъде същият!

Ти събуди в мен искрата и направи ме човек,

Ти си със сърце богато, въпреки живота ти нелек!

Ти показваш волята си силна, вдъхваща кураж в мен

Ти си искрица благородна в днешния и утрешния ден!

Затова учителю любими следвай своите мечти,

И със силата ти несломима направлявай нашите мечти!

Благодаря ти, че те има!

Паолена Вълкова- 7 б клас

1 място в училищен конкурс за творческо писане, посветен на народните будители

Писмо до Паисий

Не знам как да се обърна към теб - дали на ти, или на Вие. Нека бъде на ти, защото четейки твоята история, те чувствам като близък и спокойно бих могъл да ти споделя това, което искам.

Отново сме в навечерието на първи ноември и отново си спомняме за будителите. Може би грешим, защото това не би трябвало да бъде свързано с конкретна дата. Нужно е да мислим за тях винаги, да ги носим в сърцата си. Аз те нося винаги в сърцето си. Струваш ми се толкова естествен в своето послание към българите. Може би в тъмните години на осемнайсти век българинът все още не е осъзнавал значимостта на твоя труд. Може би всеки следващ век ще предлага нов и по-различен прочит.

Днес предизвикателствата пред българина са огромни. Много мои сънародници напускат майка България, за да работят другаде или просто за да емигрират. Част от тях забравят, че са българи или твърде леко припознават държавата, в която се местят да живеят и я наричат своя родина.

Те имат нужда от теб, за да я им припомниш колко свято нещо е отечеството. Вероятно ще си много гневен, защото усилията на толкова поколения родолюбци ще отидат напразно. И днешните българи като предците си имат нуждата някой да ги напътства - да ги поощрява за правотата на пътя, който са поели, или да ги кори.

Би било добре да им припомниш как в продължение на толкова много години ти си събирал материали за българската история, нужни са били почти 120 години, за да може народното съзнание да се промени до толкова, че да прозре светлите идеали на епохата.

Може би твоят патриотизъм ще разкрие фалша на псевдопатриотите и ще покаже истински стойностното, към което трябва да се стремим. Вярвам, че ти си необходим и днес, защото България става все по-малка и по-малка. Все повече хора учат чужди езици, а не знаят своя роден език.

Важно е и други да те следват, защото мнозина трябва да вникнат в думите ти и да учат на твоята идея. Погледнато през очите на един седмокласник, делото ти излиза извън рамката на реалното.

В моето писмо навярно ще разчетеш и гордост, но и болка, защото не искам да бъде така. Един народ, а лишен от някаква свята идея, която да го ръководи ти си донякъде неразбран. Ние те определяме за първия будител, а като че ли част от хората си остават несъбудени. Малцина поставят мисълта за националното добруване пред мисълта за личната облага. Навярно писмото ми малко ще те натъжи. Може би си очаквал по-голямо признание, а може би ние, българите, не съумяваме да оценим истински стойностно, родното и все гоним някаква мода, имитираме другите.

Ако имаш време, пиши отговори ми. Мислиш ли, че е възможно да създадеш още една История, в която да опишеш времето от Освобождението досега. Пак да покажеш радостта си от родолюбците и пак да порицаеш онези, които се срамуват от родното.

Петър Добрев- 7 б клас

2 място в училищен конкурс за творческо писане, посветен на народните будители

Писмо до Будителя

Здравей, Будителю!

Вече няколко години в нашето училище честваме Деня на Будителя.

Колкото повече пораствам, толкова повече разбирам широтата и смисъла на този важен ден.

Когато бях по-малка, си мислех, че това е деня, в който ни проверяват дали знаем имената на лицата от портретите, окачени по стените на нашите кабинети. После си мислех, че освен това искат да знаем и кога са родени.

Сега разбирам, че за тях трябва да знаем много повече. Трябва да знаем кога са живели, какъв е бил животът през тези времена и на какво е бил посветен техния будителски живот.

Така постепенно разбрах, че будители е имало и в миналото, и в наши дни. Разбрах, че всяко време се нуждае от своите мъдри герои.

В миналото те са били книжовници революционери, просветители, будители на възраждащия се български дух, а в днешни дни това са нашите учители и най-знаещите и можещи хора от нашия народ – учени, писатели, поети, артисти, художници, спортисти и много други.

Разбирам, че във ваша чест нашите ръководители са определили един ден от календара за официален празник – 1 ноември.

На този празник ние поднасяме цветя пред паметници и портрети, поздравяваме нашите учители, но и разбираме колко много е оставено на нас от вашето дело. Разбираме, че заради вас ние имаме свободата, знанието и силния български дух.

Ето заради това, Будителю, реших да ти напиша това писмо. Чрез него искам да ти благодаря, да ти обещаая, че ще помня вашето дело и ще казвам на хората около мен винаги да си спомнят за вас и да помнят какво сте направили за нашата голяма България!

Честит празник!

Александра Олег Филева – 6 „Б“ клас

2 място в училищен конкурс за творческо писане, посветен на народните будители

Писмо до Христо Ботев

Здравей, бих искал да ти разкажа за това как ние днес отбелязваме "Деня на народните будители" и как почитаме и теб като будител. Всеки един от нас трябва да знае историята на този ден. Но дали наистина я познаваме?

При нас вече има Интернет, предполагам че ти не знаеш какво е това. Чрез него ние се свързваме с всяка една точка на света и все повече започваме да четем, без да размишляваме над написаното и да си учим уроците, за да получим отлична оценка, без да разбираме урока.

Сега изучаваме твоето стихотворение "На прощаване в 1868г.". Цялата творба е изпълнена с копнежа ти за свободата на нашия народ. Готов си да дадеш живота си за освобождението на България. Замислям се защо вече няма такива хора като теб и всички останали народни будители, дали живота си за нас. Защо българският народ не е единен? Защо има толкова много българи, които са напуснали родината ни, за да живеят в чужди страни, вместо да се борят за България? Къде са хората, които с действията си да запалят сърцата ни в името на по-доброто бъдеще?

Всяка една епоха трябва да има своите будители. Може би сега те са тук сред нас, но остават незабележими. Може би ние ги обезсърчаваме със своето бездействие и апатия и те предпочитат да останат скрити, без да изразят своите мисли, тревоги и надежди. Будителите в миналото са били хора като нас. За да си будител, е нужно просто да обичаш толкова много родината си, че да пазиш, разпалваш и предаваш пламъка в сърцето си, който те кара да се събуждаш всяка сутрин с мисълта за хилядите добри дела, които имаш възможност да свършиш. Трябват ни българи като теб, които да запазят връзката между миналото, настоящето и бъдещето на нацията.

Живеем в едно изключително трудно време, в което българският народ е принуден да се справи с разрушителните последствия на пандемията. И точно сега най-много имаме нужда от своите НАРОДНИ БУДИТЕЛИ. Имам нужда от хора, които да оставят трайни следи върху развитието на обществото.

Аз вярвам, че българският народ има същата сила и плам в сърцето си, както преди. Вярвам, че твоите дела ще ни напомнят, че с вяра и упоритост нашият народ е преодолял редица трудности в миналото и има сили да се справи с предизвикателствата на бъдещето.

Скоро пак ще ти пиша...

Кристиан Марков – 7 в клас

3 място в училищен конкурс за творческо писане, посветен на народните будители

Писмо до Паисий Хилендарски

Паисий, създателю на История славянобългарска, благодаря Ви за това могъщо дело. Благодарение на него сега ние сме свободни, не сме роби, защото Вие събудихте народа, Вие му показахте колко ценно е да си свободен, да си знаеш историята, миналото, могъществото на България. Трябва да знаем и помним историята си, това е най-важното за да оцелеем като народ и държава. Вие обикаляхте из цяла България да разпространявате История славянобългарска, давахте я за препис на множество монаси и свещеници. Вие будителите сте най-важните хора на тази земя, без Вас народа щеше да е необразован и прост, нямаше да има ценности и щеше да живее един нищожен живот, но Вие го събудихте и сега благодарение на вас ние живеем този живот-свободна и независима държава. Благодаря на вас и другите будители за делата, които сте извършили и още вършите.

Теодор Тончев 7в клас

3 място в училищен конкурс за творческо писане, посветен на народните будители